

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **D. B.**, narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR:

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne x

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále také „správní orgán prvního stupně“) ze dne 23. 11. 2020 č. j. X, a to tak, že část výroku ve znění: „...Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku...“ se mění a nově zní: „...Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v délce 6 měsíců...“ Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku.
3. Žalobce v žalobě namítal, že aplikace ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců je v jeho případě nezákonná, neboť je rodinným příslušníkem občanky České republiky. Měl za to, že prokázal, že je rodinný příslušníkem občana Evropské unie dle ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, k tomuto následně popsal svůj vztah se svojí přítelkyní. Správní orgán dle jeho názoru nepřihlédl ke skutečnostem, které tvrdil a jím navrhované důkazní prostředky odmítl provést a postupoval tak v rozporu s ust. § 2 odst. a ust. § 50 odst. 3 a 4 správního řádu. Za nedostatečné považoval také odůvodnění výroku, podklady pro vydání rozhodnutí a úvahy kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení. V napadeném rozhodnutí rovněž postrádal informaci o tom, jak se žalovaný vypořádal s vyjádřením a námitkami účastníků.
4. Závěr správního orgánu, že není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, je dle názoru žalobce v rozporu se spisovým materiálem, žalovaný se také neměl vypořádat s navrhovanými důkazními prostředky, a proto považoval žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
5. Žalobce dále tvrdil, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ust. 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť jeho důsledkem je nepřiměřený zásah do soukromého života jeho a jeho přítelkyně, a také porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správní orgán v napadeném rozhodnutí neměl respektovat princip proporcionality, protože nerespektoval spravedlivou rovnováhu mezi zájmy státu a zájmy žalobce, neměl vzít v potaz, že se žalobce dobrovolně dostavil a že došlo k překročení bezvízového styku o pouhé 4 dny. V závěru žaloby odkázal na judikaturu správních soudů.
6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a také na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které považoval za plně v souladu se zákonem. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 10. 8. 2021 žalobce setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích. Navrhl, aby jeho přítelkyně byla slyšena jako svědkyně. Soud návrh žalobce zamítl, neboť v předmětné věci svědecká výpověď přítelkyně žalobce by nepřinesla žádná nová zjištění. Žalovaný se z účasti na jednání omluvil.
9. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam ze dne 23. 11. 2020 č. j. X, podkladové materiály ze dne 23. 11. 2020 č. j. X, oznámení o zahájení správního řízení ze dne 23. 11. 2020 č. j. X, protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 23. 11. 2020 č. j. X, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze

dne 23. 11. 2020 č. j. X, odvolání žalobce ze dne 2. 12. 2020, vyjádření žalobce k řízení ve věci správního vyhoštění ze dne 15. 4. 2021, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 3. 6. 2021 č. j. X.

10. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce se dne 23. 11. 2020 dostavil na oddělení cizinecké policie k vyřešení svého pobytu. Předložil platný cestovní doklad č. X, dle kterého byl žalobce ztotožněn. Lustrací bylo zjištěno, že pobývá na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Následně byl zajištěn a bylo s ním zahájeno správní řízení o správním vyhoštění. Dne 23. 11. 2020 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců na dobu 1 roku.
11. Při výsledku účastníka správního řízení dne 23. 11. 2020 žalobce správnímu orgánu sdělil, že je zdravý, není pod vlivem žádných látek a je schopen sepsání protokolu. Uvedl, že na území schengenského prostoru přicestoval dne 22. 8. 2020 a do České republiky dne 22. 10. 2020. Byl si vědom svého neoprávněného pobytu, přicestoval za prací, ale špatně vypočítal dobu svého povoleného pobytu. Úspory měl ze Srbska, v České republice pracoval jako pomocná síla na stavbě. V Srbsku má žalobce celou rodinu, naopak v České republice nemá žádné příbuzné. Na území Evropské unie nemá nikoho, vůči komu by vycestování bylo nepřiměřené, ani s nikým nesdílí společnou domácnost. O udělení mezinárodní ochrany nežádal. Ve vycestování mu nic nebrání, na území nechtěl zůstat a měl v plánu vycestovat dobrovolně.
12. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 11. 2020 č.j. X bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání. Žalovaný žalobou napadené rozhodnutí částečně změnil, když upravil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 6 měsíců.
13. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
14. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
15. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
16. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
17. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 23. 5. 2018 č.j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č.j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).

18. Městský soud v Praze se v první řadě zabýval námitkou, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav věci. Co se týče otázky nelegálního pobytu žalobce na území, tato byla dostatečně prokázána hned v úvodu řízení a nebyla žalobcem rozporována. Jedná se tedy především o to, zda správní orgán shromáždil dostatek informací, aby mohl posoudit celkovou přiměřenost rozhodnutí a především pak jeho dopad do rodinného života žalobce. Pokud se jedná o soukromé a rodinné vztahy účastníků řízení, má správní orgán jen omezené možnosti zjišťování podrobností a je do značné míry odkázán na jejich součinnost. Žalovaný v řízení zjistil celkovou délku nelegálního pobytu žalobce na území a skutečnost, že se dobrovolně dostavil k řešení své situace. Za nejdůležitější však soud považuje skutečnost, že správní orgán prvního stupně provedl se žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil uvést veškeré podstatné skutečnosti. Provedl také lustraci v dostupných informačních systémech Policie České republiky. Soud má za to, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci. Při svém rozhodování přihlédly k rodinným poměrům žalobce, jeho pobytové historii, zdravotnímu stavu, vazbám k České republice i k Srbsku. Dle názoru soudu byly zjištěny a zohledněny všechny skutečnosti do té míry, nakolik byly žalobcem správnímu orgánu vyjeveny. V pohovoru žalobce netvrdil, že by na území měl přítelkyni, o této správní orgán informoval až v době, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění a vztah tak lze považovat za účelově vzniklý až v době uložení správního vyhoštění. Městský soud v Praze tak nemá za to, že by žalovaný pochybil, skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně, napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.
19. K vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců může dojít v případě, že u cizince, který na území České republiky pobývá neoprávněně, nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Správní orgán prvního stupně nedospěl k názoru, že by se v tomto případě jednalo o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, a uložil žalobci správní vyhoštění. K tomu zdejší soud poukazuje, že hodnocení podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky podléhá správnímu uvážení, jak je patrné z formulace ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 7. 2020 č. j. 42 A 12/2020-31). K rozsahu soudního přezkumu rozhodnutí spočívajícího na správním uvážení Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 10 Azs 181/2016-41, ve kterém se uvádí: *„Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).“* Soud neshledal, že by správní orgány překročily meze správního uvážení.

20. Nejvyšší správní soud dlouhodobě vychází při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění především z judikatury ESLP, podle které je třeba zohlednit následující hlediska: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu, a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinnou situaci žalobce (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý; (6) počet dětí a jejich věk; (7) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen; (8) rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; (9) imigrační historii dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (10) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Všechna uvedená kritéria je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 – 43; a z judikatury ESLP zejména Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, § 57-58).
21. K prvním třem kritériím městský soud uvádí, že žalobce pobýval na území České republiky 4 dny (20. 11. 2020 – 23. 11. 2020) neoprávněně. Žalobce pobýval na území bez platného oprávnění a také vykonával výdělečnou činnost jako pomocný dělník na stavbě bez platného oprávnění. V České republice podle spisového materiálu pobývá minimálně od 22. 10. 2020. Dne 23. 11. 2020 byl zajištěn a stejného dne bylo zahájeno řízení o jeho správním vyhoštění. Rozhodnutí žalovaného proto bylo vydáno v době kratší než 1 rok od zjištěného porušení veřejného pořádku, přičemž ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalobce v této době dále porušoval veřejný pořádek jiným způsobem.
22. Ke kritériím týkajícím se soukromého a rodinného života žalobce je nutno zohlednit tvrzení žalobce, že zde má přítelkyni, ale až od ledna roku 2021 (jak uvedla jeho přítelkyně v prohlášení, které bylo přiloženo k žalobě). V době rozhodování žalovaného však v žádném případě nešlo o dlouhotrvající vztah vysoké intenzity. To potvrzuje i skutečnost, že v době rozhodování správního orgánu prvního stupně žalobce žádný vztah neměl nebo ho alespoň netvrdil. Nejpodstatnější je tedy fakt, že vztah se svojí přítelkyní žalobce založil (pokud vůbec) v době, kdy oba věděli, že zde pobývá nelegálně, že mu bylo uloženo správní vyhoštění, a že je tudíž jejich vztah od počátku nejistý. Žalobce navíc nemá v České republice děti, správní vyhoštění by proto nepředstavovalo zásah velmi podstatného rozsahu, jako by tomu bylo v případě dlouhodobě trvajícího vztahu, ze kterého by vzešli potomci.
23. K posledním třem kritériím soud podotýká, že tu žalobce nemá silné sociální a kulturní vazby. Doposud neovládá český jazyk a není na Českou republiku vázán ani po ekonomické stránce. Ze spisového materiálu vyplývá, že v Srbsku žijí rodiče a sourozenci žalobce, proto má ve své domovské zemi pravděpodobně silnější vazby než v České republice. K tomu je třeba vzít v úvahu, že nerespektoval imigrační pravidla. Žalobce byl v době rozhodování žalovaného středního věku. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by jeho zdravotní stav byl jakkoliv nepříznivý, nebo že by mu bránil ve vycestování ze země. Nelze popřít, že čím déle osoba pobývá v konkrétní zemi, tím silnější vazby má s touto zemí a slabší vazby se zemí původu, avšak v případě žalobce nebyly shledány natolik silné

vazby na Českou republiku, aby zájmy jednotlivce na pobytu zde převážily nad opačnými zájmy státu. Správní orgány shledaly veřejný zájem na vyhoštění žalobce silnějším, nežli je osobní zájem žalobce na zachování jeho soukromého a rodinného života v České republice, což je závěr, s nímž se zdejší soud ztotožňuje.

24. Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích dlouhodobě odkazuje zejména na význam pátého kritéria, na které klade ve své judikatuře důraz i Evropský soud pro lidská práva. V rozsudku 1 Azs 160/2014 ze dne 4. 3. 2015 Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Pokud byl rodinný život rozvíjen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizinec pobývá na území nelegálně, vede to zpravidla k závěru o zjevné neopodstatněnosti stížnosti (viz např. rozhodnutí o přijatelnosti ve věci Biraga a ostatní proti Švédsku, 3. 4. 2012, stížnost č. 1722/10, § 50; či Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království, 26. 1. 1999, stížnost č. 43279/98, nebo Andrey Shebashov proti Lotyšsku, 9. 11. 2000, stížnost č. 50065/99). Komentář k Úmluvě uvádí, že stížnosti osob, které si založily rodinu až poté, co jejich pobyt byl z určitého důvodu nelegální, jsou běžně Evropským soudem pro lidská práva odmítány jako zjevně neopodstatněné, a to i samosoudcem, který má pravomoc odmítnout stížnost, pokud lze rozhodnutí o její nepřijatelnosti učinit bez dalšího přezkoumání (Kmec, J., Kosar, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 958).“*
25. Na základě tohoto hodnocení Městský soud v Praze neshledává správní vyhoštění nepřiměřeným vůči soukromému a rodinnému životu žalobce. Správní vyhoštění na dobu 6 měsíců je přiměřeným prostředkem vzhledem ke skutečnosti, že žalobce na území nelegálně pobýval, pracoval. Dle soudu žalovaný pečlivě vyvažoval mezi zájmy žalobce na straně jedné a veřejným zájmem na straně druhé. Soud má za to, že bylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi právem žalobce na respektování soukromého a rodinného života a protichůdným veřejným zájmem ochrany veřejného pořádku.
26. Posouzení existence trvalého vztahu žalobce a jeho přítelkyně není v daném případě zásadní, neboť i pokud by se jednalo o vztah trvalý, tak tento vztah byl rozvíjen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že žalobce pobývá na území nelegálně. Žalobce nemůže využít vztahu s občankou České republiky k legalizaci svého dalšího pobytu, od samého počátku věděl, že na území pobývá nelegálně, a proto byl jejich vztah od počátku nejistý. Soud zde odkazuje na rozsudek č.j. 5 As 102/2013-31 ze dne 28. 2. 2014, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že: *„... správní orgány v řízení nezpochybnily hloubku citů a rodinného vztahu stěžovatele, jeho manželky a dětí, ani to, že tyto osoby sdílejí společnou domácnost. Jako určující však vyhodnotily zejména to, že stěžovatel navázal vztah se svou stávající manželkou v České republice v době, kdy pobýval na území neoprávněně. Nemohl se tak spoléhat na to, že na území České republiky, kde si následně založil rodinu, bude moci pobývat trvale. Skutečnost, že rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je přitom podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva skutečně zásadní (srov. rozhodnutí ESLP o přijatelnosti ze dne 26. 1. 1999, Sarumi proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, nebo ze dne 9. 11. 2000, Shebashov proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99). Pokud se jedná o takový případ, bude vyhoštění cizince nesouladné s článkem 8 Úmluvy pouze výjimečně (např. rozhodnutí o nepřijatelnosti ze dne 24. 11. 1998, Mitchell proti Spojenému království, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, Ajayi a další proti Spojenému království, stížnost č. 27663/95, nebo již citovaný rozsudek Rodrigues da Silva a Hoogkamer).“* V posuzovaném případě není sporu o tom, že vztah žalobce a jeho přítelkyně byl založen až v době nelegálního pobytu žalobce na území České republiky, proto nemohl očekávat, že na základě svého vztahu bude moci na území pobývat trvale a i v situaci, kdy

by byl vztah žalobce posouzen jako trvalý, tak byl založen a rozvíjen v době nelegálního pobytu žalobce. Tento způsob snahy o legalizaci pobytu na území je dle soudu zcela nepřijatelný.

27. Vzhledem k výše uvedenému podmínky pro uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců tak nebyly v daném případě splněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40). Soud dále konstatuje, že správní orgán prvního stupně přihlédl ke kritériím pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí daným ust. § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozhodné skutečnosti byly posouzeny jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Správní orgán prvního stupně hodnotil konkrétní individualizované okolnosti tohoto případu, zabýval se druhem a závažností protiprávního jednání žalobce, délkou pobytu v České republice, věkem, zdravotním stavem a vazbami jak k České republice, tak k jeho domovské zemi. Zdejší soud považuje provedené hodnocení za dostatečné a přezkoumatelné, závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobce. Soud se s posouzením učiněným správním orgánem ztotožňuje a rozhodnutí považuje za přiměřené.
28. Městský soud v Praze má za to, že se správní orgány dostatečně a přezkoumatelným způsobem vypořádaly s přiměřeností dopadů rozhodnutí o uložení správního vyhoštění podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Odůvodnění napadeného rozhodnutí splňuje požadavky dané ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány dostatečně odůvodnily, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Zdejší soud se s hodnocením žalovaného zcela ztotožňuje a uvádí, že žalobce v České republice pobýval nelegálně po dobu 4 dnů, a tak se dopustil protiprávního jednání. Správními soudy již bylo judikováno, že i několik hodin nelegálního pobytu stačí k tomu, aby bylo účastníku řízení uloženo správní vyhoštění, např. v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č.j. 1 Azs 416/2017 – 29. Dále je nepochybné, že na území České republiky žije osoba, se kterou má žalobce blízký vztah, který však byl založen až v době nelegálního pobytu na území, žalobce nemohl očekávat, že si vztahem s přítelkyní, která má české občanství, legalizuje svůj pobyt. Tvrzeň vztah žalobce nemusí nutně skončit, kontakt mohou udržovat též prostřednictvím telefonu, sociálních sítí apod. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2019 č.j. 1 Azs 384/2019-16).
29. Dále bylo namítáno nedostatečné vypořádání se s odvolacími námitkami, k tomu soud uvádí, že po prostudování napadeného rozhodnutí jako celku nalezl soud reakce žalovaného na všechny odvolací námitky. Vzhledem k obecnosti námítky nemohl Městský soud v Praze konkrétněji přezkoumat žalobcem namítané pochybení. Žalovaný řádně vypořádal uplatněné odvolací námitky.
30. Provedení důkazů, které navrhoval žalobce, nebylo nezbytné pro zjištění skutkového stavu, neboť při provedení pohovoru bylo zjištěno, že žalobce v době vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebyl rodinným příslušníkem občana Evropské unie a ani to v této době netvrdil. Vzhledem k výše uvedeným závěrům Nejvyššího správního soudu tedy nebylo nutné následně detailněji prokazovat vztah, který vznikl až v době, kdy bylo žalobci uloženo správní vyhoštění.
31. Městský soud v Praze uzavírá, že ačkoli k určitému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dojde, nelze vzhledem k výše uvedenému považovat tento zásah za nepřiměřený. Napadené rozhodnutí tak není v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních

práv a svobod, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ani nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Podmínky pro uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců nebyly v daném případě splněny a uložení správního vyhoštění v délce 6 měsíců tak bylo dle soudu zcela namístě.

32. Rozhodnutí správních orgánů v obou stupních měla oporu ve spisovém materiálu, z něhož bylo možné spolehlivě zjistit skutkový stav věci. Rozhodnutí taktéž netrpěla vadou nepřezkoumatelnosti. Z odůvodnění rozhodnutí byla jasně patrná východiska správních orgánů, jejich úvahy i logické závěry.
33. Napadené rozhodnutí je dostatečně a srozumitelně odůvodněné, je plně přezkoumatelné, splňuje požadavky na něj kladené správním řádem.
34. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. srpna 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně